

Міністерство освіти і науки України

Закарпатське обласне управління освіти і науки

**ДПТНЗ «Мукачівський професійний аграрний
ліцей імені Михайла Данканича»**

Твір-роздум

на тему: «Моя професія»

учениці I курсу

15 групи барменів

Логойди Ірини

Мукачево – 2009

Коли мене в дитинстві запитували, ким хочу стати, я кожний раз називала різні професії: то хотіла бути вчителькою, бо дуже любила Оксану Михайлівну, яка вчила мене у першому класі; то лікарем, бо мені дуже подобалася іграшкова аптечка, подарована на день народження (тоді я всім рідним цілими днями міряла температуру). Але в професію не можна погратися день-два, а потім, якщо набридне, швидко поміняти. І вже в дев'ятому класі я серйозно задумалася над тим, ким же я дійсно хочу бути, яка професія мене цікавить. Тоді я почала розуміти, що одним з найважливіших кроків у житті є вибір професії. Адже займатися тим, що тебе цікавить, приносить радість – це обов'язкова умова відчуття життєвої повноцінності.

Вибір навчального закладу, а згодом професії, значною мірою впливає на все наступне життя молоді людини. Тут не можна покладатися на випадковість, кватитися. Необхідне найсерйозніше ставлення до цієї проблеми як батьків, так і самих молодих людей.

До питання вибору професії людина повертається інколи не раз. Уперше воно постає перед нею після закінчення неповної середньої школи, у 15-річному віці. Для тих, хто продовжив шкільне навчання, це питання виникає знову після одержання атестату про середню освіту. Що робити далі: йти працювати, поступати на курси чи до вищого навчального закладу. Вирішуючи такі питання, необхідно добре зважити на всі їх аспекти.

Молоді люди, буває, самі не знають, що б їм хотілося робити, їхні життєві інтереси ще не сформовані, а батьки так само мають досить туманне уявлення про можливості, що відкриваються перед їхньою дитиною. В цьому я переконалася на власному досвіді: ніяк не могла зупинитися на чомусь конкретному, під впливом різних людей і обставин часто мінjala свої погляди і бажання.

Трапляється, що не сім'я, не школа, а хтось зовсім інший - родич або знайомий - може виявити певний таланти людини. Проте щасливі нагоди не бувають правилом, вони швидше свідчення підвищеної чутливості чужих людей до тих задатків, яких не помітило найближче оточення.

Набагато частіше впливають на вибір майбутнього фаху батьки, їх робота, вподобання. Особливо, якщо вони високо оплачуються, не вимагають важкої

фізичної праці. А саме цього, як правило, батьки бажають своїм дітям. Та не завжди це можна вважати найкращим. Свою майбутню спеціальність молода людина повинна обрати самостійно, цілеспрямовано і не поспіхом.

Роблячи ставку на грошові професії, часто забувають, що вище оплачувана праця буває складнішою і важчою фізично чи розумово, вимагає вищої кваліфікації, більшої відповідальності, затрат часу. До того ж більші гроші, вище становище самі по собі не завжди гарантують задоволення роботою. Людина не замислюється, що щастя не в грошах, і попри все намагається чим більше їх заробити. Але, як кажуть, всіх грошей не заробиш. Крім того, вибираючи престижну роботу, не завжди ми не замислюємося, чи отримаємо задоволення від неї. А робота обов'язково має приносити задоволення, адже що це буде за робота, якщо людина виконуватиме її примусово.

Тим, хто обирає професію, варто задуматися, чи не оцінюють вони життєві перспективи подібним чином.

І не зайве нагадати, що більшість наших громадян мають не престижні, але корисні, необхідні й цікаві професії. Уявімо тільки ситуацію, що всі люди мають вищу освіту і працюють у конторах і на фірмах. А хто ж тоді буде виготовляти необхідні для життя речі, без яких просто не може існувати суспільство?

Іноколи при виборі професії виручають щасливі випадки. Можна, наприклад, зацікавитися тим, чим захоплюються твої товариші, і відповідно до цього обрати потім свою майбутню професію. Так само трапилося і зі мною. Мій товариш, старший від мене на один рік, після закінчення дев'ятого класу пішов вчитися до Мукачівського професійного аграрного ліцею імені Михайла Данканича на бармена - офіціанта. При зустрічах він завжди з захопленням розповідав мені про ліцей, про те, як йому там цікаво і які хороші у нього вчителі. Я зацікавилася і вирішила теж спробувати піти вчитися в цей навчальний заклад.

Я обрала професію офіціанта-бармена. Дехто скаже: щоб стати офіціантом, не обов'язково спеціально навчатися. Але це зовсім не так, бо навіть правильно і гарно подавати напої – ціле мистецтво.

Я намагаюся дізнатися якнайбільше про свою майбутню професію і знаю вже багато цікавого.

Наприклад, бармен (від англ. „bar” загородка, прилавок, стійка, які відгороджують продавця від покупця, та „tap” чоловік) - людина за стійкою. Кожний робочий день бармена - це ціла низка психологічних контактів з відвідувачами. Адже люди, які звертаються до барменів, відрізняються один від одного і віком, і характером, і вимогами. А потреби, які привели їх до бару, ресторану чи кафе, у всіх спільні - відпочити від повсякдення, відсвяткувати якусь подію. Тому спілкування бармена з клієнтами дуже важлива річ. Своєю коректною поведінкою він може створити гарний настрій у відвідувачів, або навпаки, грубістю – зіпсувати його. Як правило, барменів готують із кращих висококваліфікованих офіціантів. Вони повинні знати основні правила етикету і мати хороші манери, тобто вміти виявляти повагу та увагу до гостя.

Професія бармена висуває до працівника ряд вимог. А саме, наявність у людини охайності, розвиненої пам'яті, уваги, доброї координації рухів та швидкої реакції, емоційної стабільності. Знання, вміння та навички, отримані під час навчання за професією бармена, допоможуть працівникові оволодіти іншими суміжними професіями, такими, як буфетник, офіціант, метрдотель.

У межах основної професії бармен може набути спеціалізацію для роботи в спеціалізованих закладах громадського харчування: коктейль-барах, кафе-барах, барах-морозиво, барах-клубах, нічних барах.

Історія моєї майбутньої професії сягає коренями в далеке минуле. Поява закладів позадомашнього харчування пов'язана з розвитком професійної кулінарії. Спочатку це були корчми (від слов'янського слова "корм"), у яких подорожуючі могли знайти притулок і їжу. Потім з'явилися придорожні трактири - готелі з обіднім залом і кухнею. У XVIII столітті трактири відкривалися в містах, а в XIX столітті одержали поширення трактири без готелів. У той же час поряд із трактирами у великих містах стали з'являтися ресторани, а в них були відгороджені окремі місця, де відвідувачів обслуговували за спеціальними столами.

З виникненням барів пов'язане мистецтво подачі напоїв. Слово "бар" має англійське походження (англ. bar) - невеликий ресторан чи частина ресторану, де відвідувачів обслуговують біля стійки.

Зараз відкриті цілі "мережі" барів, де можна відпочити, перекусити, і які

користуються великою популярністю.

Все, що робиш, треба намагатися робити якнайкраще – це запорука життєвого успіху. За час навчання у ліцеї я добре зрозуміла, що для того, щоб успішно виконувати свою професійну діяльність, хорошому офіціанту і бармену обов'язково необхідно виробити в собі певні якості і здобути знання. Це знання правил подачі напоїв; уміння працювати з барними аксесуарами й інструментами; знання рецептури коктейлів; гарний розвиток моторики рук, довгострокової пам'яті; уміння швидко переключатися з одного виду діяльності на інший; розвиток творчої уяви; швидкість реакції; комунікативні здібності (уміння спілкуватися з людьми); фізична витривалість (здатність тривалий час проводити за стійкою бара, обслуговуючи клієнтів); доброзичливість; комунікабельність (схильність до спілкування з людьми, уміння слухати клієнтів і підтримувати розмову); акуратність; ввічливість, вихованість. Крім того працівник сфери обслуговування повинен мати презентабельну зовнішність, володіти бездоганними манерами, бути терплячим, здатним швидко виходити зі скрутних ситуацій і, нарешті, мати почуття гумору.

Професія бармена в останні роки входить до списку найпопулярніших. Вважають, що цей попит пов'язаний із розвитком туристичного бізнесу та відкриттям нових готелів, барів.

Спілкування – найважливіший аспект роботи барменів і офіціантів, тому дуже важливо відчувати співрозмовника, дізнаватися під час розмови смаки людини.

Лікарський принцип "Не зашкодь!" має виконуватися барменами дуже ретельно. Важливо усвідомлювати, що ти не тільки приносиш прибуток закладу, але й відповідаєш, в якійсь мірі, за здоров'я людей.

Я особисто хочу дарувати людям радість, задоволення, адже, на жаль, їх у нашому житті чомусь стає все менше. І маю надію, що обрана мною професія, допоможе в цьому.